

Odpočúvanie

Kendra Sorensonová bežala v teplom opare a pod nohami jej škrípala vlhký štrk. Uvažovala, či vlahu, ktorá na ňu dopadala, mohla nazvať dažďom. Skôr mrholením. Zdvihla zrak k sivej oblohe za vrcholcami stromov a potom sa pozrela na trojicu víl zahalenú v matnej svätožiare svetla. Nepočula klopkanie kvapiek na kapucni vetrovky, a predsa cítila, že látka je mokrá rovnako ako konáre po oboch stranách dlhej príjazdovej cesty.

Bolo to najsychravejšie ráno tohto leta, aspoň odkedy Kendra začala behávať. Teraz už pätnásťročná dievčina vstávala s východom slnka, aby tri razy obehla veľký dvor. Každý okruh zahŕňal beh po príjazdovej ceste k bráne a späť. Akákoľvek väčšia trasa by ju zaviedla za hranice Čarolesa a vystavila by ju hrozbám mimo rezervácie, ktoré držia na uzde ochranné

čary okolo dvora. Preháňať sa lesmi v rezervácii nebolo veľmi múdre.

Dnes bolo tak zamračené, že východ slnka nevidela. Sivá obloha len nabrala svetlejší odtieň, keď bežala po zvyčajnej trase. Podrážky sa jej klzali na mokrej tráve.

Pred ňou sa vynorila brána, ako zvyčajne zavretá. Bola z tepaného železa, každá tyč mala na konci ozdobný hrot. Brána bola jediný otvor v plote, ktorý obkolesoval celú rezerváciu. Prv ako sa Kendra otočila, zakaždým sa jej dotkla.

Keď sa priblížila k čiernym tyčiam a načiahla sa, zastala. Začula hučanie približujúceho sa auta a škrípanie pneumatík na vlhkom štrku.

To bolo veľmi nezvyčajné.

Brána do Čarolesa bola veľmi ďaleko od hlavnej cesty. Rozptyľujúce zaklínadlo pomáhalo vodičom odignorovať nenápadnú odbočku a len niekoľko metrov za ňou človek narazil na veľmi výrazné tabule s varovaniami, ktoré mali odradiť nezvaných hostí.

Nikto na Čaroles nenarazil náhodou.

A keď v rezervácii čakali hostí, bola to veľká udalosť. Starká a starký Sorensonovci to vždy spomenuli v predstihu. Často nechali pre návštevníkov otvorenú bránu.

Tak kto sa sem dnes blížil?

Kto by mohol prísť do Čarolesa bez ohlásenia?

Starý priateľ? Špeh? Nepriateľ?

Alebo niekto, kto sa naozaj stratil a nevedel čítať.

V domnení, že návštevník by mohol byť nepriateľ, odbehla z prijazdovej cesty medzi stromy a prikrčila sa za kríky.

Mimo cesty nebola tak dobre chránená pred čarovnými hrozbami, ale len zriedka sa niečo zomlelo tak blízko pri chránenom území. Príležitosť ukryť sa stála za malé riziko.

Netrvalo dlho a zbadala biely sedan. Auto zaparkovalo tesne pred bránou. Vystúpila z neho postava v plášti, s kapucňou stiahnutou hlboko do čela.

Aj Kendra mala kapucňu. Takéto počasie si vyžadovalo prikrývku hlavy. Lenže hnedé rúcho s kapucňou, ktoré mal oblečený neznámy návštevník, vyzeralo ako z dávnych čias. Tvár mal celkom ukrytú v tieni. To nebol zatúlaný turista. Možno to ani nebol človek. Musel to byť niekto, kto vedel o rezerváciách pre čarovné bytosti.

Pokúsi sa vlámať do Čarolesa? Bránu z domu nebolo vidno, ale auto zaparkované na príjazdovej ceste nebolo práve nenápadné.

Vtom Kendra začula vržďanie krokov na štrku. Približovali sa od domu. Zmeravená sledovala, ako sa vynoril starký Sorenson v kabáte a v šiltovke. Kým kráčal k bráne, zadržovala dych. No neotvoril ju.

„Chcel si sa porozprávať?“ zakričal na záhadnú postavu v rúchu.

Starký bol kapitán Rytierov úsvitu, organizácie, ktorá dohliadala na čarovné rezervácie na celom svete, a tak sa z času na čas stretával s rozličnými bytosťami, ktoré mu poskytovali informácie. Takéto stretnutia sa často konali v jeho pracovni. Občas sa s informátormi zjavne stretával aj pri bráne.

Kendra sa cítila previnilo, že ich odpočúva, no teraz by jej bolo oveľa trápnejšie sa ohlásiť. Ešte viac sa prikrčila.

„Situácia je čoraz horšia,“ varovala starkého postava v rúchu. „Pravdepodobne ich budú potrebovať. Chlapec by mal vybaviť svoju záležitosť so Sestrami.“

„Pokiaľ viem, má ešte niekoľko mesiacov, aby splnil ich podmienky,“ odpovedal starký.

„Byť dlžný sestrám nie je maličkosť,“ trval na svojom neznámy. „Ktovie, kde bude v nasledujúcich mesiacoch. Čo ak mu okolnosti zabránia, aby splatil svoj dlh? Nemal by sa radšej chopiť príležitosti? Ako dlho chceš, aby mal ten meč? Je to mocná zbraň, no je to bezpečné? Dokáže skaziť tých, ktorí ho nosia.“

„Beriem to na vedomie,“ odvetil starký. „Skúsím mu poradiť. Máš správy z Letiacich útesov?“

„Nič dobré odtiaľ neprišlo,“ povedala postava a o krok ustúpila. „Musím ísť. Sme v kontakte.“

„Poďakuj nášmu spoločnému priateľovi,“ prikývol starký.

„Poďakuj sa mu tým, že spravíš, čo treba, Stan Sorenson,“ varoval ho neznámy. „Toto by sa veľmi rýchlo mohlo zmeniť na ešte väčší problém, ako bola posledná kríza, ktorú sme riešili. Pripravte sa, kým je čas.“

Starký sa obzrel k domu.

„Čakáš niekoho?“ opýtala sa ho postava.

„Moja vnučka si šla zabehať,“ odvetil.

„Musím ísť,“ povedal neznámy a nastúpil do auta.

Kendra potichu počkala, kým hučanie auta nezaniklo v diaľke.

Čo si to práve vypočula? Museli sa rozprávať o jej mladšom bratovi Sethovi. Kendra vedela, že uzavrel dohodu s nejakými bosorkami, aby našiel legendárny meč Vasilis. No

prečo to zaujímalo toho podozrivého neznámeho? A aké ťažkosti boli na obzore? Čia pomoc bola potrebná? Znelo to tak, že tie problémy by sa mohli týkať jej a Setha.

Kendra nenápadne vyšla na cestu a opatrne sa poobzerala. Starký bol v nedohľadne. Pravdepodobne už vošiel do domu. Znova sa rozbehla na dvor, spravila časť ďalšieho okruhu, no potom to vzdala a šla dnu.

Starkého Sorensona našla v jeho pracovni.

„Dobré ráno, Kendra,“ pozdravil ju.

„Dobré,“ odzdravila a poriadne si ho obzrela. Pôsobil uvoľnene.

„Dnes máme zvláštne počasie, však?“ poznamenal.

„Je sivo a mokro. Mal si návštevu?“

Starký zvrátil obočie. „Prečo si to myslíš?“

Kendra zvažovala, koľko môže povedať. „Všimla som si ťa, keď si kráčal po príjazdovej ceste.“

Starký sa usmial. „Len som zašiel skontrolovať bránu. Robím to, keď neviem obsedieť.“

„Dobre,“ odpovedala Kendra. Nechcela naňho tlačiť. „Zatiaľ sa maj.“

Vyšla z miestnosti. Starký nemal vo zvyku klamať. Súčasťou jeho práce správcu Čarolesa aj kapitána Rytierov úsvitu boli tajomstvá. Vôbec nepochybovala o tom, že starký by klamal, aby ochránil tajomstvo, ktoré by mohlo ostatných ohroziť.

Kendru škrela, že pozná len kúsok príbehu, ktorý sa pravdepodobne týkal jej a Setha. Mala by starkému povedať, že neznámeho videla? Mala by mu prezradiť, čo počula? Mala by trvať na tom, aby jej odhalil totožnosť záhadnej

postavy? Mala by sa ho opýtať, prečo možno budú ju a jej brata potrebovať?

Vnútný hlas jej napovedal, že ďalšie otázky by nepri- niesli nijaké ovocie. Nech boli podrobnosti akékoľvek, star- ký nebol pripravený sa o ne podeliť. A v strážení tajomstiev bol profík.

Mala by sa o tom porozprávať so Sethom? Kendra pochy- bovala, že by si to brat nechal pre seba, najmä ak sa to pria- mo týkalo jeho. Nateraz asi bude lepšie, ak si tým bude lá- mať hlavu sama. Nech už mali starký s neznámym akékoľvek tajomstvá, jedno bolo jasné – rútilo sa na nich niečo vážne.